

Tijdens hun vakantie op een tropisch eiland maken Saar en Niek al snel
nieuwe vrienden. Maar dan doet Saar een vreselijke ontdekking...

LINDA VAN RIJN

BESTEMMING BONAIRE

LITERAIRE THRILLER

INKIJK EXEMPLAAR

Bestemming Bonaire

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Bestemming Bonaire

Literaire thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

DE WOORDEN KWAMEN BINNEN ALS IN EEN VISSENKOM. Gedempt en vertraagd, alsof ze ze daardoor nog even niet zou hoeven horen. Saar Rietberg staaarde naar de mond van de dokter: witte tanden, lippenstift die bijgewerkt moest worden, kleine rimpeltjes rond de mondhoeken waarin het rood zat opgehoopt. De mond bewoog nog even en sloot zich toen. Saar verplaatste haar blik naar de donkere ogen, die meelevend stonden. Professioneel invoelend, zoals dat waarschijnlijk hoorde bij een slechtnieuwsgesprek. De stilte die nu viel, was vast ook behandeld in het college ‘hoe vertel je mensen iets wat ze niet willen horen’. Vermoedelijk was het de bedoeling dat Saar nu een reactie zou geven, maar de woorden die net waren uitgesproken, zweefden nog rond buiten haar vissenkomp en zo wilde ze het laten. Gek genoeg voelde ze wel haar keel dik worden. Toen ze knipperde, liep er een traan over haar wang naar beneden. Ze keek verwonderd toe hoe die zijn weg eindigde op het gelamineerde bureau van de arts. Opnieuw richtte Saar haar blik op de

donkere ogen van dokter Loevensteijn, waarin ze de afgelopen drie jaar zo vaak had gekeken. Over het bureau schoof de arts een doos Kleenex naar haar toe. Saar staaarde ernaar, maar er een zakdoekje uithalen leek opeens een onmogelijke opgave. In plaats daarvan verplaatste ze haar blik maar weer. Eerst naar de witte jas van de arts, daarna naar de piepjonge coassistent die op een krukje achter zijn leermeester zat en zijn gezicht ook al had geplooid in medeleven. Wat deed dat joch hier eigenlijk, wilde ze vragen. Maar ze herinnerde zich dat ze zelf met zijn aanwezigheid had ingestemd.

Haar blik gleed verder. De zwarte archiefkast achter de dokter, een poster waarop een informatieavond werd aangekondigd die inmiddels al was geweest. Het computerscherm op het bureau van de arts en de twee pennen met logo's van farmaceuten die naast het toetsenbord lagen. Er zwierf een paperclip rond, afkomstig uit het mapje waarin haar dossier zat. De arts had haar handen op die map gelegd, de map zelf was gesloten. Ze had nette nagels. Kortgeknipt, ongelakt, schoon. Saars blik bleef hangen bij een trouwring die er nieuw uitzag.

Het was Nieks stem die haar terughaalde in de werkelijkheid. 'Maar als jullie niet weten wat er mis is, dan kan het toch nog?' vroeg hij, met in zijn toon dezelfde wanhopige teleurstelling die zich in rap tempo door Saars hele lichaam verspreidde maar waar ze zich nu juist zo graag tegen wilde verzetten. Ze kon het gevoel nog niet aan.

De arts gaf antwoord. De vissenkomp was verdwenen en deze keer kwamen de woorden wel binnen. Een voor een, als harde klappen op Saars blote huid. 'We zijn aan het eind van onze mogelijkheden. We hebben alle onderzoeken gedaan die we konden doen en de behandelingen

uitgevoerd die we konden uitvoeren. Helaas zonder resultaat.'

Dit hadden ze besproken, al was het toen nog een uiterst 'wat als'-scenario geweest. Wat als het niet lukt en we door de pogingen heen zijn? Stoppen, hadden ze allebei als antwoord gegeven. Voor vele duizenden euro's uitwijken naar het buitenland waar de beloftes wel, maar de kansen niet groter waren dan in Nederland, was voor hen allebei geen optie.

Niek schudde zijn hoofd. 'Maar wat is dan de verklaring? Er moet toch een verklaring zijn?'

Dokter Loevensteijn hield haar hoofd schuin. Haar donkere paardenstaart veerde mee in de beweging. 'Ik begrijp dat dit een verre van bevredigend antwoord is, maar bij een klein percentage van de stellen kunnen we gewoon geen verklaring geven. Jullie zijn beiden gezond, we kunnen geen oorzaak vaststellen voor het uitblijven van een zwangerschap. Maar toch word je niet zwanger, ook niet als we de natuur proberen te helpen.'

Niek vroeg nog meer, maar rond Saars hoofd begon de vissenkom weer langzaam op te trekken. Ze liet het gebeuren. Ze wilde de woorden niet horen, het definitieve einde, het medeleven dat erin besloten lag. Alsof je daar iets aan had. Ze wilde hier niet zijn, niets meer horen. Op dit moment wilde ze maar één ding: naar huis. Met een ruk stond ze op. De ogen van de arts bleven maar begrijpend staan. Saar wilde iets zeggen, maar ze wist niet wat. Met snelle passen beende ze de kamer uit.

Ze staaarde naar de klok, 21.40 uur. Zeven uur en twintig minuten waren verstreken sinds de afspraak in het ziekenhuis. In haar hoofd was een tellertje gaan lopen dat geen

enkele zin had, maar zich ook niet liet uitschakelen. Hoe langer het tellertje liep, hoe leger ze zich voelde. Alsof het doordringen van het besef haar langzaam steeds verder uitholde. Als je de hoop kwijt bent, ben je alles kwijt. Het waren haar eigen woorden, nog niet zo lang geleden, vlak voor hun derde ivf-poging. Haar moeder had geknikt. ‘We raken de hoop niet kwijt’, had Saar bekrachtigd. Maar dat was precies wat er nu was gebeurd. Positief blijven, ook zo’n cliché dat ze maar al te graag in het rond had gestrooid. Het leek nu een onmogelijkheid. Er was niets meer over om positief over te blijven.

Zes iui-behandelingen, drie keer ivf, drie keer icsi – allemaal zonder resultaat. De vergoeding van de verzekering stopte. Maar als dokter Loevensteijn, hun fertilitateitsarts, een list verzong, konden ze wellicht nog drie pogingen krijgen. Saar had het helemaal uitgezocht: de verzekering zou misschien opnieuw pogingen vergoeden als de situatie veranderde. De situatie, die al die tijd nogal summier kon worden omschreven met altijd maar dezelfde woorden van de arts: ‘geen verklaring’. Als de arts uiteindelijk toch een oorzaak vond, was de situatie anders. En zouden ze opnieuw kunnen beginnen met ivf. Loevensteijn had het zelf gezegd, een tijd geleden: ‘Zolang we niet weten wat er aan de hand is, is alles mogelijk.’

Alles is mogelijk. Saar had de woorden in zich opgezogen, ze opgeblazen tot de waarheid en de enige waarheid. Daarbij had ze, dat realiseerde ze zich inmiddels, het eerste deel van die zin maar een beetje genegeerd. Je had immers iets nodig om je aan vast te klampen. Natuurlijk is het mogelijk. Waarom niet? Ze waren jong, gezond, vitaal. Dat dat randvoorwaarden waren voor een zwangerschap en geen rechten, dat wist ze heus wel. Maar als je iets zo graag wilde,

was het soms moeilijk om de ratio altijd maar voorop te stellen. Ze verdienden gewoon een kind, dat had ze in het begin zo vaak tegen Niek gezegd. Niet meer of minder dan een ander, maar net zoveel. Het frustrerende was alleen dat de natuur zich niet liet leiden door eerlijkheid of gelijkheid, zelfs niet door redelijkheid. Daar was ze inmiddels wel achter gekomen. De laatste tijd dacht ze daarom al niet meer in termen van verdienen, of eerlijk. En na vandaag helemaal niet meer.

‘Wil je ook?’

Niek stond bij het aanrecht en zette een kopje onder het Nespresso-apparaat. Saar schudde haar hoofd. Ze hoopte dat Niek bij haar kwam zitten, maar stelde die vraag niet. Hij wachtte tot zijn koffie gezet was en nam weer plaats achter zijn laptop aan de eettafel. Saar voelde een onredelijke irritatie opkomen. De hele tijd die stomme computer. Ze wist niet eens wat hij daar deed. Werk, waarschijnlijk, zijn favoriete afleiding.

Ze staaarde naar hem en had alweer spijt van haar ergernis. Voor hem was het net zo erg als voor haar. En ze kon hem niet verwijten dat hij geen rekening met haar hield. Na de afspraak in het ziekenhuis waren ze samen door een kletsnatte en ijskoude herfststorm naar een koffietent gelopen. Daar hadden ze een hele tijd gepraat. Niek kon soms zijn gevoel diep wegstoppen, maar die middag was hij heel open geweest. Daar was ze blij om. Maar sinds ze thuis waren, was hij stil. Alsof alles gezegd was, al was dat voor haar gevoel nog lang niet zo. Of misschien moest ze wat al was gezegd, nog talloze malen herhalen om het dan pas te kunnen accepteren.

Ze keek naar haar vriend. Hij had de lamp boven de eettafel uit gelaten en het witte licht van zijn scherm straalde

hard af op zijn gezicht. Net als zij was hij vierendertig, maar in dit licht leek hij ouder. Bijna tien jaar samen. ‘Sorry dat ik je geen kind kan geven’, had ze vanmiddag gesnikt. Hij was bijna boos geworden. ‘Ik wil niet dat je dat zegt’, had hij geantwoord. ‘Praat jezelf nou geen schuldgevoel aan, jij kunt er niets aan doen. Niemand kan er iets aan doen.’

Hij had gelijk, maar toch voelde het zo. Met een andere vrouw zou hij misschien wel een kind kunnen krijgen. En zij met een andere man ook. Ze moest zo eerlijk zijn om toe te geven dat die gedachte al door haar hoofd was gegaan. Snel had ze hem weggedrukt. Ze wilde helemaal geen andere man.

Ze knipperde een paar keer en wreef met haar handen over haar voorhoofd om haar gedachten te stoppen. Haar telefoon maakte een geluid en ze keek naar het berichtje dat binnenkwam. Het was van haar moeder die in de familie-app vroeg hoe het met haar ging. Meteen kwam Mia, haar schoonzus, erachteraan. *Ik denk de hele tijd aan jullie*, schreef ze. Emile, haar broer, stuurde een blauw hartje. Saar las de berichtjes en liet haar duim boven het toetsenbord zweven, maar uiteindelijk stuurde ze niets terug. In plaats daarvan opende ze de Facebook-app in een poging haar gedachten te verzetten. Een van de werkneemsters in haar sportschool had wat links gedeeld. Een nieuwe opkomende sport in Engeland, een artikel over het belang van een coolingdown en iets van een Amerikaanse site over de zin en onzin van sportdrank. Ze klikte de sites aan, maar kon zich er niet toe zetten om de artikelen te lezen.

Vanmiddag had ze Inge, haar rechterhand, gebeld om te vertellen wat er was gebeurd. Ze had gezegd dat ze er de rest van de week niet was en Inge had gelukkig meteen aangeboden meer te werken. Ze was haar dankbaar. Als eigen

baas was het niet zo makkelijk om je ziek te melden en er zou vast werk blijven liggen, maar ze kon zichzelf er echt niet toe zetten morgen aan het werk te gaan. In de sport-school moest ze opgewekt, positief en klantgericht zijn en dat zou ze nu niet voor elkaar krijgen.

Ze scrolde verder. Een paar nieuwsberichten, haar buurvrouw die in de besloten wijk-groep vroeg of iemand een boor te leen had, twee vriendinnen van vroeger die samen uit eten waren en een foto deelden van hun nagerecht. Saar haalde diep adem. Het was alsof de leegheid van de berichten de leegte in haarzelf benadrukte. Ze wilde haar telefoon wegleggen, maar uit automatisme scrolde ze verder. Daar had ze vrijwel meteen spijt van. Haar oud-klasgenootje had veel werk gemaakt van de foto. Schoenen van haarzelf en haar man gefotografeerd met daar tussenin een paar mini-Adidasjes. De uitgerkende datum stond op de foto en er waren allemaal ballonnen. Het deed letterlijk pijn toen Saars maag ineenkromp. Ze slikte een paar keer. Als ze haar gedachten had willen verzetten, was dat nu definitief mislukt. Vanuit haar buik voelde ze dat het gevoel zich weer verspreidde. De diepe teleurstelling, de leegte die zo groot was dat hij alles innam. Ze tikte de likeknop aan, omdat dat nou eenmaal was wat je deed op Facebook. Daarna legde ze haar telefoon aan de kant. Starend naar het toestel op de bank, voelde ze tranen opwellen in haar ogen. Geen charmante tranen, die zich lieten wegpinken. Maar dikke tranen die al snel overgingen in een stortvloed aan vocht en snot. Snikken die vanuit haar buik kwamen en haar hele lichaam meenamen. Niet eerder had ze zo gehuild. Het was alsof ze de volle omvang nu pas tot zich kon laten doordringen. Het huilen luchtte niet eens op.

Ze merkte dat Niek naast haar kwam zitten. Zijn arm lag

om haar schouders. Ze liet zich tegen hem aan vallen, hij streelde over haar haar. Ze werd rustiger. Huilen was vermoeiend. Uiteindelijk stopten de tranen. Niek aaide over haar schouder. Ze moest denken aan wat ze al die tijd tegen elkaar hadden gezegd: ‘Wat er ook gebeurt, we kunnen dit aan. We hebben elkaar en dat is het belangrijkste.’

Maar dat waren mooie woorden als je nog hoop had. Ze hadden het ook aangekund. Het hele traject, al die onderzoeken, behandelingen, weken van wachten en hoop en dan toch weer die teleurstelling als een zwangerschap was uitgebleven. Dan hadden ze elkaar erdoorheen gesleept. ‘Het maakt ons sterker’, hadden ze vaak tegen anderen, en elkaar, gezegd. In het hele proces had ze zich lange tijd meer met Niek verbonden gevoeld dan ooit. Maar sterk zijn was niet moeilijk als je je blik op het doel gericht had. Vaak als ze het even niet zag zitten, had ze zichzelf voor zich gezien met een baby in haar armen. Of met een zwangerschapstest in haar hand. Dan had ze gedacht aan het moment dat ze het aan haar ouders konden vertellen en aan die van Niek. Aan alle bijzondere momenten van een zwangerschap die ze zouden meemaken. Zoveel vriendinnen hadden kinderen gekregen, ze had de zwangerschappen van haar schoonzus van dichtbij beleefd. Was zelfs mee geweest naar echo’s. Ze kende alle momenten en kon soms al bijna voelen hoe het zou zijn. Dat had haar op de been gehouden.

Nu was dat weg. Nooit zou ze die momenten meemaken. Die zwangerschapstest zou er niet komen, ze had talloze echo’s gehad maar nooit zou er eentje zijn waarop ze gelukkig naar een kloppend hartje kon kijken, geen groeiende buik, geen schopjes, geen bevalling, geen baby, geen wiebelige eerste stapjes, geen peuter die leerde praten. De namen die ze al jaren in haar hoofd had, zouden ongebruikt

blijven. Iets wat je niet had gehad, kon je ook niet missen, had ze weleens gehoord. Maar toch voelde het als een gemis. Afscheid van een toekomst.

‘Gaat het?’ vroeg Niek en Saar knikte. Hij stond op om water voor haar te pakken en nam daarna zijn plek op de bank weer in. Saar kroop tegen zijn schouder. ‘Soms zou ik willen dat we allebei hartstikke onvruchtbaar waren. Dat het zwart op wit stond en dat we ook wisten hoe het kwam. Dan kon ik het misschien wel loslaten.’

Niek knikte. ‘Ik kan hier ook weinig mee.’ Hij ging ver zitten. ‘Als je het echt wilt, kunnen we in het buitenland...’

Saar zuchtte diep. Rationeel wist ze dat het een verstandige beslissing was om niet uit te wijken naar klinieken met prachtige advertenties maar net zo weinig of zelfs minder kans dan in Nederland. Dat ze niet door moesten gaan tot ze allebei op waren.

‘Ik kan gewoon zo moeilijk door met mijn leven,’ zei ze. ‘Maandag weer in de sportschool komen, mijn leven oppakken in de wetenschap dat dit het is.’

Ze voelde Niek wat verstrakken. ‘Dit? Wij samen, bedoel je?’

‘Nee, dat bedoel ik niet.’ Ergens voelde Saar irritatie over zijn interpretatie. Hij maakte het persoonlijk, dat deed hij wel vaker. ‘Ik bedoel niet dat ik aan jou niet genoeg heb, maar er mist wel iets. Dat heb jij toch ook?’

Ze sloeg haar blik neer. Momenten als deze draaiden makkelijk uit op ruzie. Na de eerste ivf-poging was er een tijd geweest waarin Niek niet door wilde gaan. Het ging toch niet lukken, had hij geroepen, en bovendien werd hij gek van de ziekenhuisbezoeken. Saar had maar niet kunnen begrijpen waarom hij had willen stoppen terwijl ze nog meer pogingen konden doen. ‘Is je leven met mij dan

niet goed genoeg?’ had hij haar toen vaak voor de voeten geworpen. Daar kon ze niets mee. Alsof de wens om een kind automatisch betekende dat je partner tekortschoot. Dat waren twee verschillende dingen, en dat gold nu nog steeds. Haar teleurstelling had niets met hem te maken.

Terwijl ze in haar hoofd probeerde een zin te formuleren om dat uit te leggen, voelde ze tegelijkertijd de energie uit zich wegstromen. Ze was leeg, en zo moe dat ze geen puf had om haar woorden te verduidelijken. ‘Laat maar’, zei ze schouderophalend. ‘Ik weet het ook allemaal niet. Ik wil gewoon...’ Ze dacht na, maar wist eigenlijk niet goed wat ze wilde. ‘Ik moet mijn gedachten verzetten, maar het lukt niet. Alles voelt troosteloos.’

‘Wat zouden we daaraan kunnen doen?’ vroeg Niek, zijn warme adem in haar haar.

Saar sloot even haar ogen. Toen ze ze weer opendeed, keek ze naar de gesloten gordijnen. Helemaal aan de zijkant, viel een klein streepje licht van de straatlantaarn voor hun huis naar binnen. Verder was het donker buiten. Het was begin november, koud, guur en grijs. Het donker leek eindeloos te duren. Ze was nooit goed geweest in de herfst en de winter en nu al helemaal niet.

‘Licht’, zei ze toen. ‘Dat hebben we nodig. Zon. Warmte. Als we dan toch verdrietig moeten zijn, dan wel op een wit strand met een cocktail in onze hand en onze voeten in de warme zee.’

Tegen haar haar voelde ze Nieks mond krullen in een glimlach. ‘Topidee’, zei hij. ‘In een lekker hotel, graag.’

‘Ons spaargeld hebben we toch niet nodig voor een kinderwagen’, zei Saar wrang.

Niek haalde zijn arm weg en stond op van de bank. ‘Ik ga meteen kijken.’

Samen gingen ze achter zijn laptop zitten. ‘Roept u maar, mevrouw’, zei Niek lachend. ‘Bali, de Malediven, Tahiti – waar wilt u naartoe?’

Ze googelden allerlei bestemmingen en vergaapten zich aan plaatjes van witte stranden en een azuurblauwe oceaan. Saar merkte dat ze zich zowaar beter ging voelen bij het vooruitzicht van een zonvakantie.

‘Misschien is dit wel wat’, zei Niek, die intussen had doorgeklikt op een ticketwebsite. ‘Kijk, de tickets naar Bonaire zijn in de aanbieding. Jij wilde toch altijd nog een keer naar de Antillen?’

‘Prima’, antwoordde Saar. Ze zei er niet bij dat het haar eigenlijk niet zo gek veel uitmaakte waar ze naartoe gingen, als het er maar warm was. En de aanbieding zag er betaalbaar uit.

‘Ach wat, ik boek gewoon.’ Niek tastte in zijn achterzak om zijn portemonnee te pakken en haalde zijn creditcard eruit. Saar grinnikte. Dat impulsieve was niets voor hem. Normaal gesproken zou hij eerst avondenlang het internet afstruinen op zoek naar de beste bestemming voor de laagste prijs. ‘We moeten iets hebben om naar uit te kijken’, zei hij, toen ze er een opmerking over maakte. ‘Zullen we twee of drie weken gaan?’

‘Moet ik niet eerst even vragen of Inge me wel kan vervangen?’

‘Als jij dat doet, ga ik intussen boeken.’ Hij fronste. ‘Wat maakt het ook uit. We gaan lekker drie weken.’

Saar pakte haar telefoon en appte naar Inge, ook al was de dienst van haar assistent al een paar uur geleden afgelopen. Het antwoord kwam gelukkig meteen: Inge vond het prima.

‘Kan jij weg?’ vroeg Saar aan Niek, die freelancete als IT-consultant. Hij knikte. ‘Ik regel wel wat.’

Op dat moment realiseerde Saar zich dat ze niet eens precies wist waar haar vriend de afgelopen tijd mee bezig was geweest. Ze was zo opgegaan in de laatste icsi-poging en de twee slopende wachtweken daarna, dat ze maar weinig interesse had opgebracht voor de klus waar Niek zich op had gestort. Zelfs nu ze haar hersenen pijnigde, kon ze niet op de naam van de klant komen.

‘Even kijken’, zei Niek hardop terwijl hij zich een weg door het boekingssysteem klikte. ‘Heen in de middag en terug in de avond. Prima, toch?’

Saar knikte. ‘Ik ga vast een hotel uitzoeken.’

Ze pakte haar telefoon en ging helemaal op in de mooiste tropische foto’s. Vrijwel elk hotel probeerde gasten te lokken met plaatjes van cocktails en vissen in alle kleuren van de regenboog. ‘Misschien kunnen we een duikbrevet halen’, zei Saar nadenkend. Tot nu toe had ze het alleen bij snorkelen gehouden, maar het leek haar ineens leuk om iets avontuurlijks te gaan doen.

‘Goed idee.’ Niek knikte, maar zijn aandacht ging naar zijn computer. Even later knikte hij tevreden. ‘Zo, de tickets zijn geboekt. Over vijf dagen zitten wij op Bonaire.’

Saar grinnikte, nog steeds wat overrompeld door hun spontane actie. ‘Dan mag ik wel voortmaken met dat hotel.’

Het uur daarna besteedde ze aan het aanklikken van de ene accommodatie na de andere. Er kwamen meer appjes binnen. Twee van haar beste vriendinnen die vroegen hoe ze zich voelde. Saar waardeerde hun medeleven, maar toch negeerde ze de berichtjes. Het zoeken naar een vakantiebestemming had haar voor het eerst die dag – en eigenlijk voor het eerst sinds ze een week geleden had ontdekt dat de icsi-poging mislukt was – uit haar poel van ellende getrokken. Een vlucht, misschien, maar voor nu voelde het beter

dan het alternatief. Straks zou ze wel antwoord geven, dan kon ze meteen foto's meesturen van wat ze hadden geboekt.

'Ik zou eigenlijk wel een appartement willen boeken', zei Niek toen. 'Ik heb er eentje gevonden met een zwembad, een stuk goedkoper dan een hotel.'

Saar keek op zijn scherm. 'Overtuigd', zei ze meteen. De spontane flow waar ze allebei in zaten, hield nog even aan. 'Boek maar. Het grootste deel van de tijd zijn we er waarschijnlijk niet eens.'

Even later was het geregeld. Niek keek haar aan met een glans in zijn ogen, Saar grinnikte terug. 'Nog vijf dagen, schat', zei hij. 'Dan kunnen we al het gedoe vergeten en eindelijk weer eens genieten.'

'Ja.' Saar knikte en glimlachte, en knikte daarna nog een keer. Ze snapte wat Niek bedoelde, maar op een of andere manier drukte zijn woordkeus haar blijdschap ineens een beetje de kop in. Vergeten... Ze wilde graag uitrusten, maar ook samen verwerken wat ze allemaal hadden meegemaakt.

'Wat?' vroeg Niek, die de verandering bij haar had opgemerkt.

'Niets.' Saar schudde haar hoofd. 'Laat maar. De vakantie zal ons inderdaad goeddoen.'